

Els llestos de les llistes (side A)

El músic Ferran Orriols, del grup osonenc Nyandú, ens parla en aquest article sobre les llistes musicals i ens en proposa una de pròpia | «Si un àlbum acompanya una sola persona i li és significatiu, ja es pot considerar com un dels millors del món»

Foto: David Brendan Hall

Habituats al nou any i caducada la tradició de destacar el millor de l'anterior, tot s'esbarria. Cada element torna a la prestatgeria com la pols als racons i el pòsit de l'oci es fa una mica més ample. I és bo, que s'esbarriï, perquè tant de *fato* ens satura i arrela poc en nosaltres. Per això he esperat tres mesos a fer inventari musical del 2018. Perquè qui ho llegeixi, ho escolti. Amb perspectiva i aire renovat.

La meva llista. Personal. Subjectiva. Amb els discos que més m'han agradat a mi.
A mi. A MI.

No se m'ha ratllat la testa ni voldria ratllar la vostra. Només en remarco la subjectivitat. I és que em semblaria molt vanitós titular-la *EL MILLOR DE L'ANY* de cavall estant, com si un servidor fos Font Rigorosa del Saber Irrefutable, Jutge Inconcús del Que Val la Pena, Messies de la Cultura Trascendental. És a dir, que els que ho fan, que són molts, són una espècie de déus de la raó i el gust, capaços de ficar-se al nostre cap i valorar què és millor per a nosaltres? *Avestruçades*. Em sembla una actitud supremacista, narcisista i discriminatòria la de dir que una cosa és millor que una altra de forma absoluta i universal.

És clar que em sembla bé que es facin aquests reculls. Gaudeixo amb ells i hi descobreixo noves aventures, però crec que se'ls dona més importància de la que es mereixen. En tot cas, m'ho agafo com un amic a qui li agrada la música i em recomana coses.

Tot té uns criteris, i quan algú *s'envalentona* amb aquestes trifulgues val més especificar-los. Així que aquests són els meus. O més ben dit, aquests NO són els meus:

- No hi trobareu **Els millors discos de l'any** perquè cap és millor que l'altre i, en cas de buscar vencedors, hauríem de recórrer a un ring i deixar que les cançons s'hostiessin entre elles. Cosa que em sembla ridícula. Cosa que a vegades passa.

- No hi trobareu **Els discos que sonen més bé**, evidentment. Sempre he pensat que valorar la qualitat d'un àlbum pel so abans que per les cançons és una gran cagarada. Em fa pensar en un procés similar al de les pel·lícules de Hollywood, on la superproducció i els efectes especials encobreixen un guió pobre, previsible i *mésquevist*.

- Tampoc és més bo per emocionar més gent. Aleshores crearíem la llista d'**Els discos que han emocionat més gent a la vegada** i seria una espècie de recull democràtic que només contemplaria els àlbums que han satisfet la majoria.

- No hi trobareu **Els discos més innovadors de l'any**, ni **Els discos que més diners han generat**, ni **Els discos que més famosos han destacat**, ni? Punt. No hi ha un disc millor que un altre.

Tot és igual de vàlid i la música és un sistema anàrquic. Cada cap, dins la seva *mitote*, la viu com vol i no li falta raó. Si un àlbum acompanya una sola persona i li és significatiu, ni que sigui durant una hora de la seva vida, ja es pot considerar com un dels millors del món. O és que no us ha passat mai, que un disc us engalta l'ànima i es revela com el millor que heu escoltat mai? A mi prou cada setmana.

Som-hi, doncs. Us ofereixo una llista farcida majoritàriament de discos llançats el 2018, és clar, però també alguns d'anteriors, perquè els discos fermenten però mai caduquen. I *tura't* (que deia l'avi), qui diu que el disc amb el qual més has gaudit durant un any no pugui portar deu il·lustres al mercat? A mi, la somaia, tant m'agrada tendra com eixuta.

El pòsit del 2018: alguns dels àlbums que recordo i que més m'han agradat. De moment, la cara A:

Kacey Musgraves ? Golden hour. Diuen que ha renovat el country, però per mi és un disc de pop comercialíssimament preciós, dels de tota la vida. Us robarà el cor durant una llarga temporada. Obriu-vos-hi sense manies.

Blood Orange ? Black swan. Hip-hop, R&B. Un Pollock a la vora. Un Caravaggio a la distància. Pinzellades de jazz, soul i electrònica prematura com esquitxos de pintura a la babalà però que, a la vegada, formen bellíssimes joies de missatge clar i fàcil comprensió.

Dr. Dog ? Critical equation. Rock'n'roll de cansalada psicotròpica. Cada cançó, d'essència pop, té un poder especial i deixa un regust sota la llengua que torna plaentment al llarg del dia.

Superorganism ? Superorganism. Pop psicodèlic a l'hora del pati. Pomes queixalades, cantarelles d'ocells, badalls, esternuts, corredisses arran d'aigua, cotxes *amuntivall*... Tot encabit en cançons precioses amb tanta finura que ni t'adonaràs que hi són.

Elvis Costello ? Look now. Llegenda de la cançó polida. Aneu a veure l'avi i que us expliqui quatre contes. Dens, orquestrat. Un senyor artesà que s'ha fet gran i infalible. Llàstima que sortís al desembre, quan els entesos ja havien tancat la barraca, i es quedés fora.

Big Red Machine ? *Big red machine*. Electrònica. Folk de port USB. Ficar-se dins d'ordinadors i màquines variades i, ben al fons, a cops de pic i pala, treure'n deu joies daurades.

Morgat Morgat ? *Orgull adolescent*. Rock de pou amb ratafia. Aquesta colla es va fer famosa dins el meu cap per les seves lletres insuperables, les cançons boniques i la mala folia. Ruralitat i feres.

Buena Vista Social Club ? *Buena Vista Social Club (1997)*. Son, boleros, salsa. Qui diu que la música de ball no es pot escoltar i gaudir sense moure la cintura?

Chuck Jackson ? *I don't want to cry! (1961)*. Soul, R&B, pop. La veu d'aquest home podria ser oscaritzada per les seves magistrals interpretacions. La majoria de cançons parlen del plor. Un disc que baixa com una llàgrima. Buida i desfoga com les bones ploreres.

Don McLean ? *American pie (1971)*. Folk. «Bye, bye, Miss American Pie?» no ho és tot. D'acord, sí, és un tros de cançó i ja la coneixeu, però va eclipsar les altres i aquest és una meravella de disc fet de peces austeres, tranquil·les i perfectes que no us podeu perdre.